

La crida per la pau, el sostre i els salaris va marcar l'1 de Maig a CCOO de Lleida

CCOO de Lleida va commemorar l'1 de Maig, Dia Internacional dels Treballadors i les Treballadores, amb el lema "Pau, sostre i salaris".

La intenció d'aquest lema era, en primer lloc, la reivindicació del sindicalisme de classe com a barriera democràtica contra el feixisme. Es demanava defensar la igualtat, combatre la discriminació i enfortir la cohesió social. Era, també, en segon lloc, l'exigència de garanties per a un habitatge digne, en un context en el qual el cost de la vida dificulta l'accés a l'habitatge. Aquesta dificultat provoca fractura social, és per això que cal més habitatge

públic, regulació efectiva i, sobretot, mesures valentes. I, finalment, era la reclamació d'un augment dels salaris per combatre la pèrdua de poder adquisitiu, ja que parlar de salaris és parlar de dignitat. Cal salaris dignes i estables que permetin viure.

La manifestació a Lleida va transcorre pels carrers del centre de la ciutat, des de la plaça del Treball fins a la plaça de la Paeria. Els parlaments del secretari general de CCOO de Lleida i de la secretària general de la UGT van cloure la manifestació.

Pere Sánchez va fer una reivindicació abrangada del sindicalisme de classe, va reivindicar la regularització dels immigrants, perquè aquestes persones puguin tenir drets, i va fer una crida en contra de la guerra. Va repassar els diferents conflictes laborals oberts a les nostres comarques i va criticar el concepte d'*absentisme* que té la patronal. Va demanar que pagui més qui més té, ja que els salaris garanteixen les pensions i els serveis públics. També va demanar que es garanteixi la dependència i va fer una crítica als sindicats corporatius del món de l'educació que en aquests moments critiquen CCOO, va ressaltar que amb l'acord signat no s'han aconseguit engrunes, com es diu per desprestigiar, sinó que cal llegir bé l'acord per copsar allò que s'ha aconseguit. ■

Commemoració del Dia Internacional d'Acció per a la Salut de les Dones, a CCOO de Lleida

La jornada sindical: "El nostre cos, la nostra decisió: salut, llibertat i drets sexuals i reproductius", marcarà la commemoració del Dia Internacional d'Acció per a la Salut de les Dones, d'enguany, a CCOO de Lleida. La jornada tindrà lloc el mateix dia 28 de maig i consistirà en una sessió formativa i un taller. La formació anirà a càrrec de Sònia Notario Entor i Míriam Martín Izquierdo, de DIACRÍTIQUES i tècniques de la Fundació AntiSIDA de Lleida, i es titula "Els drets sexuals i reproductius són drets humans. Què en sabem?". El taller anirà a càrrec d'Alba Jareño Vicens, fisioterapeuta especialitzada en sòl pelvià al CAP Onze de Setembre de Lleida i delegada de CCOO a GSS-Sanitat Lleida, i es titula "Coneix el teu sòl pelvià".

Posteriorment i per acabar la jornada es llegirà el manifest que el sindicat ha preparat per a aquest dia. ■

editorial

Més enllà del soroll

Quan es parla de pressupostos sovint sembla que només es parli de xifres, pactes i equilibris parlamentaris. Però, darrere d'un acord pressupostari, hi ha decisions que afecten directament la vida de la gent treballadora: els serveis públics, l'educació, la sanitat, les polítiques d'ocupació o les condicions laborals de milers de persones.

L'acord que s'ha anunciat entre el Govern i ERC té una importància evident. Després d'anys de bloquejos i pròrrogues, Catalunya necessita estabilitat i capacitat d'inversió. Sense pressupostos és molt difícil reforçar serveis públics, desplegar polítiques socials o consolidar drets. I això el sindicalisme ho sap bé, perquè massa sovint ens toca negociar en contextos de limitacions i manca de recursos.

Des de CCOO sempre hem defensat que els avenços arriben negociant, pressionant i mantenint la capacitat de mobilització. No des del bloqueig permanent ni des de la política del titular fàcil. Cap acord és perfecte i sempre hi ha reivindicacions pendents, però quan hi ha pressupostos també hi ha marge perquè les coses avancin.

Això val per a molts àmbits. Per als serveis públics, per a les infraestructures, per a les polítiques industrials i també per a les condicions laborals de molts sectors que fa temps que reclamen millores reals.

I potser per això convé mirar també la lletra petita dels acords. Perquè, gairebé sense fer soroll, una de les disposicions finals vinculades al pacte d'educació (per exemple) ja recull que, si hi ha pressupostos, es podrà avançar en una millora del mateix acord, detall que confirma una idea senzilla, però important: quan hi ha recursos, negociació i voluntat política, sempre és més fàcil continuar avançant.

Alguns, als propers dies, faran seus aquests avenços, no ho dubteu. Els drets laborals i socials no apareixen sols. Cal organització, persistència i capacitat de negociar fins al final. I d'això, a CCOO, en sabem molt. ■

DIA: 28 de maig de 2026
HORA: de 10 a 13 h
LLOC: Sala d'actes Manolo Romero Sestayo (c. d'Enric Granados, 3 de Lleida)

targeta vermella

La vigilància de la salut com a dret individual i col·lectiu

L'objectiu de la vigilància de la salut és analitzar l'impacte de les condicions laborals, fer un seguiment de l'eficàcia de la prevenció que es fa a l'empresa i detectar de manera precoç possibles danys a la salut relacionats amb les condicions de treball. Es fa mitjançant una sèrie d'activitats sanitàries (enquestes i indicadors de salut, investigació de la sinistralitat laboral, reconeixements mèdics, estudis epidemiològics, etc.) que permeten analitzar i valorar l'estat de salut de les persones treballadores en relació amb els riscos de cada lloc de treball, i planificar accions per millorar la prevenció.

La vigilància de la salut té, com la prevenció, un vessant individual i un vessant col·lectiu. Són dues maneres complementàries i relacionades de tractar la informació sanitària dels treballadors i treballadores.

Els reconeixements mèdics formen part del vessant individual de la vigilància de la salut. Són obligatoris per a l'empresa i voluntaris per al treballador, llevat d'algunes excepcions. La persona treballadora ha de poder decidir si el vol fer o no i l'empresa li ha de garantir el dret a la intimitat i la confidencialitat.

La vigilància de la salut col·lectiva és la recopilació de dades epidemiològiques poblacionals sobre l'estat de salut dels treballadors i treballadores en relació amb els riscos laborals per planificar la prevenció. En una empresa es basa en les dades aportades per la vigilància individual, però també en altres dades i informacions, sanitàries i no sanitàries, que poden provenir d'altres fonts.

Davant la vigilància de la salut les persones treballadores tenen el dret a ser consultades i a participar, a través dels delegats i delegades de prevenció, en una vigilància de la salut col·lectiva i específica individual que inclogui la perspectiva de gènere, d'edat i l'antiguitat en el lloc de treball i que analitzi els resultats per millorar les condicions de treball, detectar problemes de salut relacionats amb el treball abans que es converteixin en malalties així com definir si un problema de salut pot tenir un origen laboral.

Cal saber que en cap cas es pot utilitzar la vigilància de la salut per discriminar ni acomiadar. I és molt important conservar els informes mèdics i les avaluacions de riscos, ja que poden ser d'utilitat en cas de reclamació de malaltia professional o d'accident de treball. ■

Emergència climàtica: com mitigar-la, com adaptar-nos-hi

El Sindicat de Pensionistes de CCOO de les Terres de Lleida, el passat 13 de maig, va organitzar la xerrada "Emergència climàtica: com t'afecta" a càrrec de Laura Diéguez Ferrer tècnica de la Secretaria de Transicions Justes i Territori de CCOO de Catalunya.

La xerrada s'inicià amb l'explicació d'on som i perquè parlem d'emergència climàtica. Cada dècada augmenta la temperatura de la Terra unes dècimes des que hi ha registres, de l'any 1850 a l'actualitat les temperatures han augmentat 15 graus, i la zona mediterrània és una de les més vulnerables: hi ha moltes més sequeres i més llargues, desforestació, tot això provocat per la crema de combustible fòssils, els gasos d'efecte hivernacle i els pesticides de l'agricultura extensiva.

Diéguez va afirmar que el canvi climàtic ja és una realitat, i en patim els seus efectes: estrès per calor, esgotament, malalties cardiovasculars i respiratòries, cops de calor, períodes més llargs d'al·lèrgies, augment de mosquits que troben aquí unes temperatures adequades per reproduir-se i porten malalties tropicals que abans no hi eren... Cal afegir a més que tots aquests canvis fan augmentar la radiació ultraviolada (UV), cosa que afecta els ulls, especialment els ulls amb cataractes, i, finalment, també se'n ressent la salut mental, es produeix l'ecoansietat.

De riscos n'hi ha per a totes les edats, però són més greus per a les persones de més de 65 anys, les menors de 5 anys, les que tenen malalties cròniques i les que treballen al carrer.

Sempre s'ha d'estar informat, hidratat i usar els refugis climàtics. I a més cal aplicar polítiques de mitigació i d'adaptació.

Les polítiques de mitigació són aquelles que redueixen l'emissió de gasos, les energies renovables, la mobilitat sostenible i una bona gestió forestal, fer campanyes de sensibilització i aconseguir una visió integral: medi ambient, salut pública, urbanisme i canvi d'hàbits.

Les polítiques d'adaptació, ara que ja tenim aquí el canvi climàtic, són de resistència. A la ciutat de Lleida, pot servir per a qualsevol lloc de Catalunya, aquestes mesures d'adaptació són la descarbonització, les energies renovables, la planificació urbanística intentant plantar arbres —per exemple, a Lleida, la manca d'arbres provoca una diferència de temperatura entre els barris de 13 graus—, posar sistemes d'ombrajatge, intentar usar el transport públic, les bicicletes, rehabilitar edificis, cuidar l'aigua regenerant-la per regar els carrers, drenatges sostenibles...

Com a conclusió podem dir que als assistents els va quedar clar que si el clima es modifica és degut a l'activitat humana i que necessitem una classe política que s'interessi per mitigar el canvi climàtic i que implementi polítiques d'adaptació a aquest canvi. ■

Per ser afiliat/da a CCOO ja gaudeixes de tots els avantatges del CLUB DEL SUBSCRIPTOR

SEGRE

Si t'hi subscrius tindràs un **10 % de descompte**

www.segre.com
Carrer del Riu, 6 - Tel. 973 24 80 00 - LLEIDA

Ted
tedal
interiorisme

Mobles de la llar
Mobles d'oficina

15% de dte.

C/ Val d'Aran, 1
Crta. N.II, km, 509
Pol. de Llevant
25300 Tàrrrega
Tel. 973 31 49 50
fax 973 31 33 63
tedal@moblestedal.com
www.moblestedal.com

“L’emergència de la salut laboral a Lleida: radiografia d’un model que genera malaltia i encapçala la gravetat”

Anàlisi de Cristina Pena Jové, secretària de Salut Laboral de CCOO de Lleida amb motiu del 28 d’Abril, Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball

Lleida no només lidera la sinistralitat laboral a Catalunya, sinó que ho fa amb xifres que evidencien una manca estructural de prevenció en els centres de treball.

Mentre que a Catalunya la incidència global d’accidents en jornada ha baixat un 2,32 %, a Lleida la realitat és molt més cruenta. La província registra l’índex d’incidència total més alt del territori amb 3.383,87 accidents per cada 1.000 persones treballadores, davant de la mitjana catalana que és de 2.489,42.

La gravetat dels successos també situa Lleida en una posició crítica: en els accidents mortals, Lleida encapçala la incidència de morts en jornada amb un índex de 5,24, xifra que dobla la mitjana de Catalunya (2,22). En els accidents greus la incidència és de 23,81, molt per sobre dels 14,68 punts de la mitjana catalana, i en els accidents lleus l’índex és de 3.354,83, que superen amb escreix la dada global de Catalunya.

Aquestes xifres no són casuals, sinó que responen a un model productiu en el qual sectors com l’agricultura (amb una incidència de 3.582,67) i la construcció (amb una incidència de 5.149,25) tenen un pes determinant i presenten nivells crítics d’incompliment preventiu.

L’any 2025, les malalties professionals a Catalunya van augmentar un 21,4 %, però el cas de Lleida és excepcionalment preocupant amb un increment del 50 % en el total de casos comunicats. El gruix de les patologies reconegudes són causades per agents físics (53 %) i agents biològics (23 %). Destaquen, especialment, les malalties notificades sense baixa, que a Lleida han pujat un 91,09 %. Tot i aquest augment de les notificacions, CCOO continua denunciant una infranotificació estructural crònica.

Aquest any CCOO ha centrat la jornada del 28 d’Abril, Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball, en el mite de l’absentisme vs. la realitat del presentisme.

Davant dels discursos patronals que criminalitzen les baixes mèdiques, l’informe és contundent: l’absentisme injustificat és residual i només representa el 0,4 % de les hores pactades. El problema real a Catalunya i a Lleida és el presentisme forçat; més del 50 % de les persones treballadores han anat a treballar malaltes l’últim any tot i necessitar la baixa. Aquest fenomen arriba al 86,7 % en els llocs de treball de més baixa qualitat. Les dades, igualment, desmunten altres mites com que les baixes creixen els dilluns, el llarg termini de les baixes que denuncien les patronals i la despesa que generen i també les seves causes.

En conclusió, la situació a Lleida exigeix un canvi de rumb immediat. La manca de prevenció real, amb només l’1,01 % de les empreses catalanes que avaluin tots els riscos específics, està traslladant els costos de la negligència empresarial a la salut de la classe treballadora i a les arques públiques. ■

amb el suport de:

El 0-3 surt al carrer per demanar solucions per a un sector precaritzat i amb molta responsabilitat

El dia 7 de maig, les treballadores i treballadors del sector de 0 a 3 anys del món de l’educació van fer vaga i més d’un centenar es van manifestar pels carrers de Lleida. CCOO i altres sindicats i associacions havien convocat una vaga en aquest sector i diferents concentracions.

Els manifestants van voler posar en relleu les seves reivindicacions que parteixen de la gran diferència que hi ha entre la importància d’una etapa educativa tan fonamental com el 0-3 i les condicions en què es troben les seves treballadores i treballadors.

Davant d’aquesta situació insostenible, els manifestants van demanar, en primer lloc, avançar cap a un model universal, públic, gratuït, equitatiu i de qualitat que garanteixi oportunitats educatives per a tothom. Segonament, l’establiment d’una regulació bàsica estatal que garanteixi les ràtios i els suports educatius per a l’alumnat amb necessitats educatives especials. I, en tercer lloc, l’homogeneïtzació progressiva de les condicions laborals, la dignificació de les categories professionals i la revisió de la jornada laboral. Finalment, reclamen que la inversió que necessita aquest sector sigui real i finalista. ■

Saps que tens molts avantatges i descomptes per ser afiliat o afiliada a CCOO de Catalunya?

Vols saber-ne més?.....▶ Clica **aquí**

“Cada hora moren 4 persones esperant la dependència”

Article de Carme Besora Sanromà, responsable de Pensionistes de CCOO de Lleida amb motiu de la jornada de lluita per la dependència

L'actual llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència va néixer impulsada per CCOO mitjançant un acord de diàleg social subscrit per les organitzacions sindicals, empresarials i el Govern d'Espanya al desembre de l'any 2005. La llei va establir el marc legal per regular l'atenció i les ajudes a les persones amb dependència dins del sistema públic de serveis socials. Les persones que hi vulguin accedir s'han d'adreçar als serveis socials bàsics del municipi o comarca on estiguin empadronades.

Al desembre de l'any 2025, en el Ple del Congrés de Diputats, es va començar el debat de la totalitat del projecte de llei per modificar aquesta llei. Una de les crítiques més freqüents que s'ha fet a la llei vigent és la falta de recursos econòmics. Segons dades oficials, la inversió total en cures representa un 0,77 % del PIB estatal, quan la mitjana de la UE és d'un 1,6 %.

En el primer trimestre del 2026, 271.555 persones a tota Espanya es trobaven en la llista d'espera. D'aquestes, gairebé la meitat ni tan sols havien estat valorades, la qual cosa impedeix que el sistema en reconegui oficialment la necessitat d'ajuda.

A tot això, hi hem d'afegir que fa més de sis mesos que unes 150.000 persones esperen la resolució del grau, malgrat que el termini màxim que estableix la llei perquè l'Administració resolgui és de 6 mesos. A data d'avui, el temps mitjà de tramitació és de 329 dies!

L'entramat de papers i requisits es converteix en un parany mortal: a Espanya mor una persona cada 14 minuts (prop de 9.000 persones durant el primer trimestre) esperant una ajuda que mai no arriba. En aquest sentit, Catalunya és líder en una estadística tràgica: 2.886 persones van per-

dre la vida en 3 mesos, atrapades en els tràmits administratius.

L'avantprojecte de reforma conté avenços positius respecte de la llei actual, però també insuficiències que s'haurien de corregir per poder avançar en drets i qualitat de vida de les persones grans.

Per acabar, CCOO de Catalunya afirma que cal incloure un compromís de finançament públic suficient, i des de la Federació de Pensionistes de CCOO, seguirem treballant per fer propostes que hauria d'incloure l'actual projecte per modificar, a fi de bé, la llei. ■

El secretari general de CCOO de Lleida participa en el debat “Institucions i sindicats per l'ocupació”

Pere Sánchez, secretari general de CCOO de les Terres de Lleida, va participar el 28 d'abril, en el debat laboral “Institucions i sindicats per l'ocupació”.

En aquest debat, que organitzava el PSC de les Comarques de Lleida, Pirineu i Aran, hi van participar també Joana Mor, secretària general de la

UGT; Pol Gibert, secretari general d'Empresa i Treball de la Generalitat de Catalunya, i José Crespín, subdelegat del Govern central a Lleida.

Durant el debat es van tractar diferents temes relacionats amb l'ocupació i es va posar de manifest la importància de la cooperació entre els agents socials per afrontar els reptes de l'entorn econòmic canviant que tenim avui en dia. Pel que fa a les institucions es va remarcar la necessitat de continuar impulsant polítiques que afavoreixin l'ocupació estable, digna i de qualitat.

Es va posar l'èmfasi també en la importància que ha tingut la reforma laboral, que ha provocat un augment dels contractes indefinits, tot i que es va especificar que continuen havent-hi col·lectius vulnerables des del punt de vista ocupacional: els joves menors de 30 anys, les persones més grans de 45 anys, les dones, els immigrants i les persones amb discapacitats. Per a aquests col·lectius cal adoptar mesures específiques per a la seva inserció laboral. ■